

здоров'я и возраста; оценки лица по признакам цвета и окраски кожного покрова; оценки лица по признаку внешней выраженности интеллектуальных способностей; оценки лица по выражению черт характера и свойств личности; оценки лица по выражению доминирующих психоэмоциональных состояний.

2. Данные представления о внешности человека достаточно устойчивы и распространены как факт истории культуры. Однако каждое новое поколение вносит свой вклад в их совершенствование и развитие. Критерии привлекательной и непривлекательной внешности уточняются, углубляются и дополняются. Эти коррективы также фиксируются языком. Таким образом, концепция внешности – это многокомпонентное, развивающееся и динамическое явление национального самосознания, психологии и культуры. Усвоить эти представления – значит впитать основы той или иной культуры.

ЛИТЕРАТУРА

1. Богуславский 1994 - Богуславский В.М. Словарь оценок внешности человека. – М.: Космополис, 1994. – 294 с.
2. Бодалев 1970 - Бодалев А.А. Формирование понятия о другом человеке как личности. – Л.: Изд-во ЛГУ, 1970. – 197 с.
3. Солодуб 1982 - Солодуб Ю.П. Русские фразеологические обороты со значением качественной оценки лица и структурой глагольного словосочетания как объект сопоставительного структурно-типологического исследования // Системные отношения в лексике и фразеологии: Межвуз. сб. науч. трудов. – М., 1982. – С. 81-97.
4. Молотков 1978 - Фразеологический словарь русского языка: свыше 4 000 словарных статей / Под ред. А.И. Молоткова. – 3-е стереотип. изд. – М.: Русский язык, 1978. – 543 с.
5. Хориков, Малеев 1993 - Хориков И.П., Малеев М.Г. Новогреческо-русский словарь: около 67 000 слов / Под ред. П. Пердикиса и Т. Пападопулоса. – М.: Культура и традиции, 1993. – 856 с.

SUMMARY

In this article knowledge of a person's appearance, presentation of a positive view of personality, embodied in the traditions of Greek and Russian cultures are systematized. The analysis of phraseological units with the value 'human characteristics' is adapted to classification count a person's appearance, developed by V.M. Boguslavsky.

Світлана Шепітько

НАУКОВИЙ ДИСКУРС: ІСТОРИЧНИЙ, СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ ТА ЛІНГВОКОГНІТИВНИЙ АСПЕКТИ.

У статті розглядаються актуальні проблеми у різних сферах дискурсивних досліджень: описується історія вивчення питання, подається комплексний підхід у його студіях на основі синтезу філології та філософії.

В сучасному інформаційному суспільстві визначення місця науки як виду соціального дискурсу стало нагальним в зв'язку з тими важливими функціями, що вона здійснює, а саме – теоретично-пізнавальною, інноваційною, соціально-культурною, праксеологічною [14, с.1]. Еволюція концепцій наукового дискурсу відбивається у різноманітних його визначеннях з огляду на те, які його риси та якості становилися предметом дослідження в епохи функціонування певних наукових

парадигм. Витоки вчення про науковий дискурс знаходяться у класичних трактатах Демокріта, Арістотеля, Г. Галілея, Р. Декарта, І. Ньютона, Г. Лейбніца, І. Канта, в яких обстоюється думка про те, що предмет науки і її роль – це складові культури. З розвитком науково-технічного прогресу закладено основи неокласичної методології, у межах якої виокремлено науковий дискурс як об'єкт наукового дослідження. Неопозитивізм та аналітична філософія (Л. Вітгенштейн, У. О. Куайн, Б. Рассел, Г. Фреге, М. Шлік) вивчає вплив семіотики на розвиток наукового пізнання. Філософсько-лінгвістичний аналіз дискурсу здійснює Н. Д. Арутюнова, Т. Дейк, О. С. Кубрякова, Дж. Лакофф, М. Л. Макаров, М. Пеше, тоді ж з'являється термін «науковий дискурс». «Історична школа» й «критичний раціоналізм» (Т. Кун, І. Лакатос, Л. Лаудан, М. Полані, К. Поппер, П. Фейєрабенд, К. Хюбнер) акцентують на ключовій ролі наукового співтовариства як основного суб'єкта наукового пізнання. Вплив інноваційних технологій на науку вивчають К. Шеннон, Н. Вінер, А. М. Колмогоров, В. М. Глушков. У зв'язку з виникненням ідеї формування інформаційного суспільства (Д. Белл, М. Кастельс, М. Маклюен, І. Масуди) починають вивчатися його соціальні та економічні виміри (Е. Тоффлер, П. Турен, Ф. Уебстер) та постулюється думка про те, що теоретичне знання та інформація є основними цінностями суспільства. Постструктуралізм та постмодернізм (Ж. Дельоз, Ж. Дерріда, Ю. Крістева, Ж.-Ф. Лютар, М. Фуко) обстоюють тезу, що науковий дискурс – це елемент постмодерніської культури.

Лінгвістичний та філологічний структуралізм закладає основи теорії дискурсу, згідно з якою формування та специфіка мови як структурованої системи залежать від норм, принципів, цінностей комунікативного суспільства. Сферою творення дискурсу є простір, даний після мови, але до висловлення (М. В. Йоргенсен, В. І Карасик, М. Л. Макаров, Л. Дж. Філліпс). Дискурс- середовище потенційного, а його сутність описується як лінгвістичними, так і екстралінгвістичними параметрами (Н. Д. Арутюнова, О. С. Кубрякова), тобто дискурс – аналіз долає суперечності між його лінгвістичними та філософськими теоріями. Науковий дискурс – це складний, динамічний, цілісний феномен сучасної культури. Науковий дискурс як термін застосовується для розуміння науки як соціокультурного феномена в усій багатоманітності її проявів та впливів на суспільні процеси, разом із мережею комунікацій, науково-дослідних інститутів, наукових співтовариств, а також системою контролю за їх діяльністю, але цей термін не дорівнює науці як феномену. Дискурс формується там, де є необхідність в обговоренні, де результат наукової діяльності потребує не лише наукової оцінки, а й суспільної легітимації, де співтовариство вчених безпосередньо впливає на формування наукової картини світу та визначення напрямків суспільного прогресу. Науковий дискурс вибудовується в дискурсивній практиці, визначається завдяки включенню предметів для дискусії, типів висловлення, що є задіяними, понять, що є використовуваними та стратегій, що є створеними [10, с.42].

Компоненти наукового дискурсу – мова науки, засоби наукової комунікації, норми, цінності, цілі, методологія, методи наукової діяльності, традиції та інновації наукового пізнання, прагматика науки та її соціокультурне оточення.

Генезу науки пов'язано з розвитком уявлень соціуму щодо ідеї влади над природою, яка обстоювалася в античні часи, Середньовіччя, Відродження. Перша концепція науки відбиває лінгвістичну метафору науки як магії, а ціллю пізнання визнається досягнення влади над природою (Біблія, А. Койре, М. Базилевський, Н. А Бердяєв, Ж Кампанелла, Марсіліо Фігіно, Кардано, Агріпла, Парацельс, Д. Бруно). У Т. Кампанелли ця метафора навантажена ідеєю щодо науки як шляху побудови ідеального суспільства. З розвитком самого суспільства приходять і третя метафора: знання – сила (Ф. Бекон), дискурс є пов'язаним з науково-технічним переустроєм природи, що є заснованим на її методичній інтерпретації та дослідженні. Науковий дискурс – це відкриття, винахід, індуктивний досвід, експеримент, метою яких є пізнання причин та імпліцитних сил всіх речей та розповсюдження влади людини над природою до тих пір, коли все стане можливим [10, с.509]. У той же час наголошується на четверту тезу: наука має релігійне призначення, тобто потрібно відновити те знання, що було втрачене через гріхопадіння Адама. З розвитком промислового суспільства з'являється п'ята метафора, згідно якої наука – це його самосвідомість, знання нейтральне щодо цінностей суспільства та націлене на використання в техніці для соціального прогресу (ідеологія «джентльменів науки» Д. Меррей, А. Текрей; наука – шлях до входження в інтелектуальну еліту). Наука стає професією, з'являється науковий метод. Нормативиська інтерпретація методології, акцент на загальнообов'язковості, загальної значимості, універсальності методологічних норм, єдності та унікальності наукового методу як рішучого критерію науковості є особливістю наукового дискурсу XVII – XVIII ст. Формується новий тип дискурсивної метафори – наука стає науковим відкриттям.

В XIX – XX століттях наука дорівнює демократії та прогресу (сциентиський лібералізм Дж. Ст. Мілля). Протягом останнього часу виказують точки зору, згідно яким формуються метафори іноді повністю антонімічні вищезазначеним (наука – загроза демократії (антисциентиський лібералізм, П. Фейєрабенд, Г. Спіннер). Але загалом, спектр метафори лише розширюється, наприклад: наука – це культура інструментального розуму (критична філософія науки, Г. Маркузе, М. Хоркхаймер, Т. Адорно), наука – це служниця суспільства (концепція соціології науки, Г. Беме, В. Деле, В. Крон, В. Шефер). В умовах сучасної парадигми наука дорівнює комунікації, інтерференції актів комунікації, яка підпадає під певні норми та форми взаємодії вчених, що відкладаються в системі дисциплінарного знання, в ідеалах, критеріях науковості, які виявляються методологією науки. Наука – складна система, яка, якщо її розглядати з комунікативного боку, вміщує як форми самоорганізації та міжособистісного спілкування, так і форми інституціональної організації та опосередкованого спілкування.

Методологічним підґрунтям лінгвістичного вивчення питання є антропоцентризм «другого покоління» [12, с.9], який постулює пріоритет інтеріоризованого буття суб'єкта і є діяльнісним за стилем мислення, «що виявляється в тлумаченні мови як активного середовища формування розумових об'єктів, а не пасивного засобу їх буття» [9, с.4]. У межах цього підходу стає можливим вивчення мови/мовлення як «чинника регуляції соціальної поведінки» [8, с.3].

Комплексний підхід до вивчення свідомості, соціуму, мови і мовлення, розширює експланаторність дискурсивних розвідок: вони поєднують когнітивні та комунікативні лінгвістичні теорії. Оскільки дискурс є маніфестацією мови і оскільки в мові (Гумбольдт) закладено двоїсту природу (*Ergon and Energeia*), дискурсивний аналіз відбиває цю аспектацію мови, зосереджуючись на проблемах мова – свідомість з одного боку та мова – комунікація, з іншого.

Комунікативно-дискурсивний підхід, що зараз застосовують до вивчення лінгвістичних явищ визначають як синтез комунікативних теорій зі здобутками когнітивної лінгвістики, де акти когніції поєднано з актами комунікації, соціолінгвістики, орієнтований на людину-комуніканта як інтегральний фактор цього поєднання [11, с.85].

За допомогою цього підходу можна вивчати спілкування на різних рівнях існування та в різноманітних ракурсах: на рівнях мови, мовлення, соціуму, культури [6, с.188]. Методологічні принципи дискурсології включають концепцію антропоорієнтації в дослідженні мови (І. О. Бодуен де Куртене, В. фон Гумбольдт, О. О. Потебня, В. Н. Волошинов, Л. П. Якубинський), концепцію динамічного хаосу, що інтегрує такі складові як система, нелінійність, хаос, порядок, структура та відкритість; згідно з цими концепціями всі об'єкти – системи, що взаємодіють із чинниками нелінійного середовища, адаптуються до нього [1, с.400], концепцію індивідуальної креативності у створенні мовленнєвої картини світу (системно-діяльнісному аспекті)

Антропоцентризм як принцип вивчення декларує переорієнтацію та інтеріоризацію, на вивчення «себе самого в процесі спостереження» за об'єктом [9, с.9]. Антропоцентризм тісно пов'язаний з експанціоналізмом; останній виник як реакція на чинники середовища, з якими взаємодіє система. Такі чинники постійно змінюються, змінюється і ракурс об'єкту дослідження, звідси і зміна лінгвістичних парадигм – від пошуків витоків, структури, системи, соціального, культурного до функції і когніції. Такий зсув ракурсу в дослідженнях забезпечує всебічний опис об'єкту та уможливує його експланаторність. Ще однією методологічною засадою є функціоналізм, що дозволяє вивчити об'єкт як процесуальне явище, оскільки саме функція визначає які компоненти системи буде використано для певної прагматичної настанови.

Дискурс, з точки зору лінгвістики, таким чином, визначають як багатоскладний мовно-когнітивно-комунікативний феномен – гештальт в єдності когнітивного та соціопрагматичного аспектів [13, с.116].

Властивості дискурсу - це нерозривний зв'язок ментального і мовленнєвого, включеність до соціальної взаємодії, інтерактивна природа [12, с. 53]. Типи дискурсу зазвичай залежать від визначення критеріїв; наш об'єкт потребує класифікацій, що відбивають сфери комунікації (академічний, дипломатичний, політичний, рекламний, релігійний, медичний тощо, див., наприклад, 2) та які є заснованими на критеріях соціального використання мови (комунікативно-соціальний критерій: див., наприклад, 3 - інституційний та неінституційний). Інституційний дискурс виокремлюють за сферою комунікації (фахового спілкування) та поділяють на професійний і професійно-непрофесійний. Науковий дискурс, таким чином, лежить в сфері інституційного

спілкування – мовленнєвої взаємодії представників соціальних груп/інститутів з метою реалізації статутно-рольових можливостей у заданих соціальними інститутами межах).

Професійний дискурс – текст, занурений у професійне життя [4, с.5-6], що має такі кваліфікаційні ознаки як професійне спрямування, антропоцентризм, креативність, верифікація, мультидисциплінарність, непропорційність розвитку окремих частин, діалогічність, селективність у виборі адресата, замкненість, нециклічність, дидактизм, динамізм, мовна нормативність, стилістична розшарованість. Згідно з цією точкою зору, науковий дискурс віднесено до "власне професійної зони"[4, с.7], ознаками якого є творчий характер, істинність знання, професійна цінність.

Зазвичай, моделювання професійного дискурсу ведеться за принципами інформативності, інформативного коефіцієнту, компетентності учасників комунікації, логічності, верифікаційності, непарадоксальності вихідних та кінцевих постулатів, професійної нормативності, аргументативності, достовірності, діалогічності [4, с.8]. Але нас буде цікавити міжкультурна комунікація в сфері науки, яка є різновидом "корпоративного коду", спулькуванням в полі субкультури [7, с.283-289], професійним спілкування представників різних національно-культурних спільнот, що й закладено в перспективи нашого дослідження. Наряду з визнанням типологічної спільності кроскультурної наукової комунікації та її впливу на науковий текст необхідно зазначити певні розбіжності в типах наукового дискурсу, пов'язаного з корпоративною, професійною приналежністю, з реалізацією певних семіотичних настанов.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алефиренко Н.Ф. Современные проблемы науки о языке:[учебное пособие]/ Алефиренко Н.Ф.- М.:Флінта; Наука, 2005.- 416 с.
2. Белова А.Д. Поняття «стиль», «жанр», «дискурс», «текст» у сучасній лінгвістиці/ А.Д.Белова // Іноземна філологія.- К.: КНУ імені Т.Шевченка, 2002.- Вип.32.- С. 11-14.
3. Карасик В.И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс/ Карасик В.И.- Волгоград: Перемена, 2002.- 477с.
4. Колесникова І.А. Лінгвокогнітивні та комунікативно-прагматичні параметри професійного дискурсу: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора філол. наук : спец. 10. 02. 15 «Загальне мовознавство» / І.А. Колесникова. - К., 2009.- 33 с.
5. Князева Е.Н. Основания синергетики. Синергетическое мировидение / Е.Н.Князева, С.П.Курдюмов. - М.: Ком. Книга, 2007.- 240 с.
6. Кубрякова Е.С. Части речи с когнитивной точки зрения / Е.С. Кубрякова. -М.: Ин-т языкознания РАН,1997.- 331 с.
7. Литвинов А.В. Научный дискурс в свете межкультурной коммуникации// Филология в системе современного университетского образования. М-лы н.к. 22-23 июня 2004г. Вып. 7. / Ун-т ФАО. Филолог. ф-т. Каф. ист. мир. лит-ры. Каф. общ. яз-я и рус. яз.- М.: изд-во УРАО, 2004.- С.283-289.
8. Мартинюк А.П. Регулятивна функція гендерно маркованих одиниць мови (на матеріалі сучасного англійського публіцистичного дискурсу) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора філол. наук : спец. 10. 02. 04 «Германські мови» / А. П. Мартинюк. - К., 2006.- 40 с.
9. Морозова О.І. Лінгвальні аспекти неправди як когнітивно-комунікативного утворення (на матеріалі сучасної англійської мови) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора філол. наук : спец. 10. 02. 04 «Германські мови» / О.І.Морозова. - К., 2008.- 32 с.
10. Огурцов А. П. От социологии знания к социологии науки (20-30 годы XX века). – Современная западная социология науки. Критический анализ. М., 1988.

11. Приходько А.Н. Синтаксис естественного языка в фокусе когнитивно- дискурсивной парадигмы /А. Н. Приходько // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.- 2003.- № 609.- С. 84-89.
12. Фролова І.Є. Стратегія конфронтації в англомовному дискурсі: Монографія. - Х.: ХНУ імені В.Н.Каразіна, 2009.-344 с.
13. Шевченко І.С. Когнітивно-прагматичні дослідження дискурсу / І.С. Шевченко // Дискурс як когнітивно-комунікативний феномен : [кол. монографія] / [під загальн. ред. І.С.Шевченко]. – Харків : Константа, 2005.- С.105-117.
14. Ягодзінський С. М. Науковий дискурс в умовах інформаційного суспільства: методологічний і соціокультурний аспекти : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня кандидата філос. наук : спец. 09.00.02 –« Діалектика і методологія пізнання»/ С. М. Ягодзінський. - К., 2008.- 13 с.

SUMMARY

The article dwells upon the urgent tasks in different spheres of discourse studies, reveals the story of the subject-matter and presents a complex vision of it in the synthesis of philological and philosophical approaches.

Світлана Шепітько
Катерина Свєцинська

МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ПРОБЛЕМИ КОЛОРАТУРНОЇ КОМПОЗИТИ

Дана стаття присвячена вивченню семантичної структури колоративної композити. Стаття має на меті узагальнення інформації щодо когнітивно- ономасіологічних особливостей англійської, новогрецької та української композити з колоративним компонентом, розкриття зв'язку номінативної структури колоративної композити з відповідним значенням і концептом, що представлений складним словом.

Традиційно пріоритетними для композитології вважалися такі напрями досліджень, як синтактико-орієнтований (синтаксичний), де композита розглядається як продукт перетворення синтаксичних конструкцій, семантико-орієнтований (лексикологічний), який визначає композиту як лексико-семантичний феномен, і, нарешті, функціонально-орієнтований напрямок, що вивчає композитні лексеми крізь призму системно-структурного, семантичного та стилістичного аспектів [7, с.11].

З позицій формального підходу (морфологічний та орфографічний критерії визначення складного слова) композитою вважається структурно-складна лексема, яка демонструє написання разом або через дефіс, і представлена у вигляді цільнооформленої бінарної номінативи, безпосередньо складовими якої є комбінаторика не менш як двох неафіксальних морфем у сполученні з словотвірним афіксом [9, с.8].

Семантична структура колоративної композити відображається в ономасіологічній структурі складного та складнопохідного слова через семантичний внесок його конститuentів (ономасіологічних ознак) у лексичне значення композитного утворення в цілому.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ВІСНИК
МАРІУПОЛЬСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ГУМАНІТАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ВИПУСК 3

СЕРІЯ: ФІЛОЛОГІЯ

МАРІУПОЛЬ – 2010

УДК 80 (05)
ББК 8 я 5

Вісник Маріупольського державного гуманітарного університету. Серія: Філологія /
За заг. ред. С. В. Безчотнікової. — Маріуполь: ПринтСервіс, 2010. — Вип. 3. — 195 с.

Редакційна колегія:

А. Анастасіаді-Сімеоніді	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
Н. Андонопулу	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
Г. Бабініотіс	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
В. А. Бушаков	– доктор філологічних наук (Україна)
А. Б. Гуляк	– доктор філологічних наук, професор (Україна)
Ю. І. Ковалів	– доктор філологічних наук, професор (Україна)
Д. Макріс	– доктор філологічних наук, професор (Італійська Республіка)
В. П. Нерознак	– доктор філологічних наук, професор (Україна)
Г. Г. Почепцов	– доктор філологічних наук, професор (Україна)
Д. Теофанопулу-Конду	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
А. Хаджипанайотіді	– доктор філологічних наук, професор (Грецька Республіка)
Х. Христу	– кандидат філологічних наук (Грецька Республіка)
А. Цакмакіс	– доктор філологічних наук, професор (Республіка Кіпр)
Б. І. Черняков	– доктор філологічних наук, професор (Україна)

Відповідальний редактор:

Безчотнікова С. В. – доктор філологічних наук, професор

Редактори випуску:

Хорошков М. М. – кандидат філологічних наук, доцент
Федюшина І. В. – кандидат філологічних наук, доцент

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія КВ №14227-3198Р від 07.07.2008 р.

Збірник входить до Переліку наукових фахових видань, затверджених постановою президії
ВАК України від 08.07.2009 р. № 1-05/3.

Наукове видання рекомендовано до друку рішенням вченої ради Маріупольського
державного гуманітарного університету (протокол № 9 від 23.06.2010 р.).

Відповідно до Закону про авторські права, при використанні наукових ідей та
матеріалів цього випуску посилання на авторів і видання є обов'язковими.

© ПринтСервіс, 2010

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СЛАВІСТИКИ

Бесчётникова С. В. МИФЫ И РЕАЛЬНОСТЬ В ПЬЕСЕ В. СУХОРУКОВА «ЧЁРНОЕ И КРАСНОЕ, ИЛИ МАРИУПОЛЬСКИЙ КЛАД НЕСТОРА МАХНО».....	5
Єременко О. В. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ КОРЕЛЯЦІЇ СИНТЕТИЧНИХ ТА СИНКРЕТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ ТВОРЕННЯ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ.....	11
Карагъёзов П. Д. СЛАВЯНСКИЙ ЛИТЕРАТУРНЫЙ ПАРТИЦЕНТРИЗМ. ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМЫ.....	18
Тамбур И. «UKRAINIЕС» ИЛИ «UKRAIŃCZYK». ТЕНДЕНЦИЯ К СООТВЕТСТВИЮ С СИСТЕМОЙ КАК МОТИВАЦИЯ СОЗДАНИЯ НОВЫХ НАИМЕНОВАНИЙ ЖИТЕЛЕЙ ГОСУДАРСТВ В ПОЛЬСКОМ ЯЗЫКЕ.....	23
Шляхова Н. М. ПОВЕРНЕННЯ АВТОРА: ЗАКОНОМІРНІСТЬ ЧИ ВИПАДКОВІСТЬ?	28
Ахтелик А. ВЕНЕЦІЯ – ВРЕМЯ ПРАЗДНИКА И ВРЕМЯ КАРНАВАЛА.....	33
Виларова-Ангелова М. Д. СПЕЦИФИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ БОЛГАРСКИХ ГЛАГОЛОВ ПОЛОЖЕНИЯ НА СЛАВЯНСКОМ ФОНЕ.....	43
Грачова Т. М. ЕТИКО-ПСИХОЛОГІЧНІ КОНЦЕПТИ ПОВІСТІ Б. АНТОНЕНКА-ДАВИДОВИЧА «СМЕРТЬ»	47
Гусева Е. И. ЭКСПЛИКАЦИЯ, ВУАЛИЗАЦИЯ И ДРУГИЕ ВИДЫ РЕПРЕЗЕНТАЦИИ ЗНАЧЕНИЯ В ЗНАКЕ ЯЗЫКА.....	49
Дворянкін В. О. ФУНКЦІОНУВАННЯ НАЗВ ЛЮДИНИ ЗА ХАРАКТЕРНИМИ ОЗНАКАМИ ЧАСТИН ТІЛА В УКРАЇНСЬКИХ СХІДНОСТЕПОВИХ ГОВІРКАХ ПІВДЕННОЇ ДОНЕЧЧИНИ.....	54
Канна В. Ю. КОНОТАТИВНІ ПРОЦЕСИ У ТОПОНІМНІЙ ЛЕКСИЦІ.....	60
Кравченко В. А. ПЕРИФРАЗОВЫЕ ОБОЗНАЧЕНИЯ ЛИЦ В ГАЗЕТНОМ ТЕКСТЕ	63
Ситникова Е. В. ФРАЗЕОЛОГИЧЕСКИЕ ЕДИНИЦЫ СО ЗНАЧЕНИЕМ 'ХАРАКТЕРИСТИКА ЧЕЛОВЕКА' В РУССКОМ И ГРЕЧЕСКОМ ЯЗЫКАХ.....	68
Шепітько С. В. НАУКОВИЙ ДИСКУРС: ІСТОРИЧНИЙ, СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ ТА ЛІНГВОКОГНІТИВНИЙ АСПЕКТИ.....	75
Шепітько С. В., Свєциньська К. О. МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ПРОБЛЕМИ КОЛОРАТУРНОЇ КОМПОЗИТИ.....	80
Войтонь Р. СЛАВЯНСКАЯ МИФОЛОГИЯ. СОВРЕМЕННЫЕ ЛИТЕРАТУРНЫЕ ИНСПИРАЦИИ: ВЕДЬМАК, ВЕДЬМЫ И ВАМПИРЫ... (АНДЖЕЙ САПКОВСКИЙ: САГА О ВЕДЬМАКЕ)	85
Волошина О. В. МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ИЗУЧЕНИЯ ПОНЯТИЯ ПРАВДА / ИСТИНА В ИНСТИТУЦИОНАЛЬНОМ ДИСКУРСЕ.....	88
Казніна М. М. ДО ПИТАННЯ ІСТОРІЇ ФОРМУВАННЯ НОВОГРЕЦЬКОЇ МОВИ ТА ЇЇ ПРАВОПІСУ.....	97
Каллен Ю. В. ТИПОЛОГІЯ ЛЕКСИЧНИХ ОДИНИЦЬ У МИТНОМУ ДИСКУРСІ ...	101
Лугова Т. М. КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНА ШКОЛА УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВА І М. С. ГРУШЕВСЬКИЙ.....	106
Мельнікова Ю. О. ХУДОЖНІЙ ЧАСОПРОСТІР РОМАНУ «QUID EST VERITAS?» («ЩО Є ІСТИНА?») НАТАЛЕНИ КОРОЛЕВИ	111
Нетреба М. М. ЯЗЫКОВОЕ ОФОРМЛЕНИЕ ПЕРСУАЗИВНЫХ МОДУСНЫХ КАТЕГОРИЙ В СОВРЕМЕННЫХ ПУБЛИЦИСТИЧЕСКИХ ТЕКСТАХ.....	115
Островская-Кнапик А. ПОЛЬСКИЕ, ЧЕШСКИЕ И РУССКИЕ ФРАЗЕОЛОГИЗМЫ С ГЛАГОЛОМ «СКАКАТЬ».....	123
Подгайская И. М., Леонова В. В. СЕМАНТИЧЕСКАЯ КЛАССИФИКАЦИЯ ФРАЗЕОЛОГИЧЕСКИХ ЕДИНИЦ С ГЛАГОЛАМИ ФИЗИЧЕСКОГО	